

Розділ I

Хоча на самому кіноекрані я й не з'являлася, та виросла я саме в кіно. Ніхто інший як Рудольф Валентіно¹ заїжджав на мій день народження, коли мені сповнилося п'ять — принаймні так мені казали. Я зазначаю це лише для того, аби було зрозуміло, що я бачила, як крутяться коліщата Голлівуду, ще до того, як досягла свідомого віку².

Десь років у вісімнадцять я було надумала навіть написати мемуари «Донька продюсера», та саме в цьому віці руки до мемуарів якось не доходять. І це добре, бо інакше та моя писанина дуже скидалася б на прісну ветхозавітну колонку солодкової Лолі Парсонз³. Мій татко займався кінобізнесом так само, як інші займалися бавовною чи сталлю, тому я сприймала галузь його діяльності досить-таки стримано. Так само я сприймала й Голлівуд: з сумірною покірністю примари, приписаної до певного будинку з привидами. Знаю-знаю, що, на вашу думку, я мала б відчувати, та запевняю вас: я вперто залишалася не нажаханою.

¹ Рудольф Валентіно (1895—1926) — відомий американський кіноактор італійського походження, зірка німого кіно, творець типажу «екзотичного героя-коханця».

² Свідомим віком (age of reason) прийнято вважати сім років, коли дитина починає усвідомлювати відповідальність за свої вчинки.

³ Луела Парсонз (англ. Louella Parsons, 1881—1972) — американська журналістка, кінооглядачка і колумністка, колонка якої з оглядом новин Голлівуду, включаючи плітки, у газеті «Los Angeles Herald-Examiner» передруковувалася більш ніж у шестистах газетах по всьому світу, сягаючи читацької аудиторії понад двадцять мільйонів, зробивши Парсонз найвпливовішою оглядачкою (і пліткаркою) кіноіндустрії США. В оригіналі гра слів: англійською «lolly» означає «льодяник», «цукерочка».

Втім, легше сказати, ніж бути почутою. От коли я навчалася в Бенінгтоні¹, деякі з викладачів англійської мови та літератури, які всім своїм виглядом вдавали байдужість до Голлівуду з його продукцією, насправді стиха його ненавиділи. Ненавиділи всім нутром як загрозу самому своєму існуванню. Та що казати про коледж, коли ще в монастирській школі благосна вчителька-черниця попрохала мене дістати для неї справжній кіносценарій з тим, щоби «навчити клас письму кінострічок», так само як вона навчала писати твори та оповідання. Я роздобула для неї сценарій якоїсь стрічки; вона, здається, сушила над ним голову не одну ніч, та в класі про нього ані словом не обмовилася, повернувши мені його з виразом подиву й образи одночасно, і без жодного коментарю. Саме це, я майже певна, чекає й на цю історію.

Голлівуд можна сприймати як даність, як сприймаю його я, або відкидати з презирством, до якого ми схильні стосовно того, чого не розуміємо. Хоча розуміння й можливе, та хіба що розпливчате зі спалахами. Якщо хтось і був у змозі втримати в голові все, з чого складається картина, то їх, тих чоловіків, не набереться й півдюжини. Найближче ж, до чого може підійти жінка, то це, мабуть, спробувати зрозуміти одного з тих чоловіків.

Як виглядає світ з висоти, я вже знала. Татко завжди відправляв нас до пансіону чи коледжу літаком, і літаком же нас забирали на канікули додому. Після того, як сестра померла, коли я була на передостанньому курсі, я продовжувала літати, але вже одна, й ці польоти завжди нагадували мені про неї, і я відчувала себе якось скорбно й пригнічено. Іноді на борту я бачила знайомі обличчя з Голлівуду, зрідка помічала якогось привабливого хлопця з якогонебудь коледжу, та з настанням Великої депресії² це траплялося все рідше й рідше. Але заснути в літаку мені майже не вдавалося через ті думки про Еліанор та гостре відчуття зміни часових поясів від

¹ Бенінгтонський коледж (англ. Bennington College) — елітний приватний коледж вільних мистецтв, розташований у передмісті міста Бенінгтон (штат Вермонт, США), заснований у 1932 році як жіночий коледж.

² Велика депресія у США тривала з жовтня 1929 р. до 1933 р. Дія роману, як писав Скотт Фіцджеральд у синопсисі до видавця, відбувається через два роки після депресії, тобто у 1935—1936 рр., протягом 4-5 місяців. Хронологічні подробиці роману відносять його дію до 1933—1938 рр.

узбережжя до узбережжя, принаймні поки ми злітали з тих закритих у просторі одиноких невеликих аеродромів у Теннессі¹.

У тому польоті одразу ж почалася бовтанка, та така, що пасажирки негайно поділилися на тих, хто відразу «відїхали», та тих, хто взагалі не бажав стуляти очі. З тих, хто не бажали, через прохід від мене сиділи двоє, і з уривків їхньої розмови я зрозуміла, що вони таки з Голлівуду; до того ж один з них і виглядав по-голлівудськи — середнього віку єврей, що коли не виказував нервового збудження у розмові, то втискався в крісло, ніби готуючись до стрибка посеред розпачливої тиші; а от інший був блідий, непримітний і коренастий чоловік років тридцяти, якого я вже напевне бачила раніше. Здається, він бував у нас вдома, чи щось таке. Чи, може, мені так здавалося, бо я була занадто мала, щоб він упізнав мене зараз, тож які могли бути образи.

Стюардеса — висока, ладна, з чорним до лиску волоссям, до яких авіакомпанії мають особливе уподобання — спитала мене, чи не допомогти мені розкласти крісло²:

— І, люба, може, вам аспірину? — при цьому вона примостилася на самісінький підлокітник мого сидіння, ризиковано гойдаючись туди-сюди разом з червневим ураганом. — Чи «нембуталу»³?

— Ні.

— Я тут так завозилася з іншими, що не встигла у вас запитати.

Вона сповзла у крісло поруч зі мною і пристебнула нас обох запобіжним паском:

— Може, вам жуйку?

¹ У 1936 році літак авіакомпанії «Американ Ерлайнз Мерк'юрі» з Атлантичного узбережжя до Лос-Анджелеса вилітав о 6:10 вечора з Ньюарка, штат Нью-Джерсі, з посадками в Мемфісі, штат Теннессі, Далласі, штат Техас, та Тусоні, штат Аризона. Політ тривав 17 годин 41 хвилину. Але у серпні 1937 року маршрут було змінено, і замість Мемфіса літак робив посадку в Нешвіллі, штат Теннессі.

² У 1934 році компанія «Американ Ерлайнз Мерк'юрі» приступила до авіаперевезень на біпланах *Curtiss Condor*, обладнаних спальними місцями.

³ «Нембутал» (*Nembutal*) — найбільш відоме торговельне найменування пентобарбіталу — барбітурату, який використовується в медицині як снодійний засіб швидкої дії у вигляді калієвої і натрієвої солей.

Це нагадало мені, що саме час позбутися жуйки, що нав'язла у мене в зубах. Я загорнула її в аркуш, який вирвала з журналу, і сунула в механічну попільничку.

— Я завжди казала, — схвально кивнула головою стюардеса, — що ті, хто загортають жуйку в папірець, перш ніж покласти в попільничку, — гарні люди.

На деякий час ми забулися у напівтемряві салону, який негостою жбурляло з боку в бік. Ця напівтемрява мені нагадувала шикарний ресторан у сутінках перед вечерею. Зависла ненавмисна тиша. Мені здалося, що стюардесі — і тій доводилося собі нагадувати, хто вона і що вона тут робить.

Аби заповнити паузу, ми з нею заговорили про знайому молоду акторку, з якою стюардеса два роки тому літала на західне узбережжя. То було в розпал Великої депресії, і акторка — як уп'ялася в ілюмінатор, що їй не відірвеш, так що стюардеса аж перелякалася: а чи не замислила та часом вистрибнути з літака. З'ясувалося, однак, що злидні ту не страшили, а тільки революція.

— Я вже знаю, що ми робитимемо з мамою, — поділилася акторка задумом із стюардесою. — Раптом що, ми схоронимося в Єлоустоуні¹ та житимемо з праці рук своїх, доки все не вщухне. А тоді вже повернемося. Вони ж митців не стануть вбивати, як гадаєте?

Задумка, як така, мене потішила. Уявилася благосна картина: акторку та її матір поштують добрі ведмеді, прихильники консерваторів, пригощаючи їх медом, а лагідні малі оленятка приносять їм надлишки молока від лані і пасуться собі неподалік, щоби вночі підкласти їм під голови, як подушки, свої боки. У свою чергу, я розповіла стюардесі про одних адвоката і режисера, котрі в ті тривожні дні якось проти ночі поділилися своїми планами з моїм татусем. На випадок, якщо «Армія солдатської надбавки»² таки

¹ Мається на увазі Єлоустонський національний парк, який відомий багатою живою природою, мальовничими ландшафтами та численними гейзерами.

² «Армія солдатської надбавки» — марш безробітних ветеранів Першої світової війни в кількості 15 тисяч чоловік на Вашингтон влітку 1932 року. Головною вимогою мітингарів була негайна виплата солдатської надбавки, обіцяної до 1945. Наметове містечко ветеранів було розгромлене.